

[Indenrigsministeren]

nogle særdeles korte bemærkninger, ja, der er kun en enkelt sætning, og den lyder:

»Lovforslaget skal sikre, at der ikke kan drives betalingshospitalet i Danmark.«

Jeg har svært ved at indskrænke mig til tilsvarende korte bemærkninger om forslaget. Der har jo lige siden forsommeren været megen debat for og imod indførelse af private betalingshospitalet i Danmark, og der har derfor også været mulighed for at overveje en stillingtagen til spørgsmålet.

Jeg skal med det samme slå fast, at jeg ikke er tilhænger af private betalingshospitalet, dvs. hospitalet, der alene er baseret på behandling mod fuld betaling, ikke blot fordi man undertiden kan blive i tvivl om, hvad der er vigtigst, behandlingen eller betalingen, men nok så meget fordi en etablering af sådanne betalingshospitalet kan kompromittere og undergrave hævdevundne principper og idealer her i landet om hospitalsbehandling som en grundlæggende ydelse, der gives vederlagsfrit og på lige vilkår for alle.

Det er noget meget værdifuldt, at sygdomsbehandling ikke er noget, man økonomisk skal frygte. Man skal ikke spare op til en sygehusbehandling, og man skal heller ikke afstå fra en behandling på grund af økonomiske forhold. Vi har vænnet os til disse ideelle og demokratiske forhold, og vi tænker derfor ikke over det i det daglige. Og det gælder både indlæggelser på offentlige og private sygehuse og har gjort det i mange år.

Vi frygter, at når først penge er blevet en faktor i adgangen til sygehusbehandling, er der en klar tendens til, at de kan blive en afgørende faktor. Det er da forståeligt, at penge kan tiltrække nogle af de bedst kvalificerede læger, men det er også indlysende, at dette på længere sigt vil kunne få alvorlige følger for patientbehandlingen på offentlige og private sygehuse, specielt hvor der er en forbigående utilstrækkelig kapacitet, f.eks. inden for felter, hvor der er udviklet nye behandlingsmetoder, som endnu ikke beherskes fuldt ud af et tilstrækkeligt antal læger.

Vi er altså af den opfattelse, at der kan være fare for en meget uheldig udvikling af vort sygehusvæsen; det, som det har taget mange år at bygge op, kan blive undergravet, hvis betalingshospitalet måtte blive en realitet.

Jeg ved, at en kreds af læger og andre har fremlagt deres tanker om sådanne hospitalet

for folketingets kommunalvalg. Det, jeg har set dér, forekommer ikke at være særlig bæredygtigt, men disse andre tanker i samme retning gør, at regeringen finder det nødvendigt, at de mere fundamentale principper om sygehusbehandling generelt bliver lovfæstet.

Det foreliggende forslag griber imidlertid efter regeringens opfattelse for voldsomt ind over for de private sygehuses forhold ved ligefrem at foreskrive en overenskomstpligt. Det vil betyde en lovmæssig stramning af vilkårene for driften af de private sygehuse, og det kan regeringen ikke medvirke til, for det er jo betalingsforholdene for den enkelte patient, der er afgørende.

Efter regeringens opfattelse må der derfor fastsættes regler om, at patienter, der her i landet sygehusbehandles, skal behandles på samme økonomiske vilkår. Det skal således ikke være udelukket i helt specielle situationer at opkræve en betaling, men det må være det samme regelsæt, der gælder for amtskommunale, statslige og private sygehuse.

Regeringen ønsker at få lovfæstet den gældende tilstand, hvor der er ens regler for sygehusbehandling her i landet uanset sygehuses ejerskab, og det er altså behandling på egentlige hospitalet, der er tale om, ikke behandling eksempelvis i speciallægepraksis, mindre klinikker, kur- og rekonvalescenthjem o. lign.

Spørgsmålet om private betalingshospitalet må altså ses i en større og mere principiel sammenhæng end den, der fremgår af det foreliggende lovforslag og bemærkningerne til det.

Regeringen agter i løbet af kort tid at fremsætte et sådant lovforslag om adgangen til sygehusbehandling, et forslag, der samtidig skal tage sigte på at udvide kredsen af personer, der er berettiget til vederlagsfri behandling her i landet. Det er bl.a., som det fremgår af den skriftlige del af åbningstalen, tanken at tillægge visse grupper af udlandsdanskere en ret til vederlagsfri behandling i den seneste bopælsamtskommune.

Jeg skal naturligvis ikke her under behandlingen af det foreliggende lovforslag yderligere kommentere regeringens snarlige initiativ på dette felt, men slutte med at udtrykke det håb, at folketinget – og altså også forslagsstillerne vedrørende det lovforslag, vi nu behandler – vil kunne tilslutte sig regeringens lovforslag, når det fremsættes. Under